

ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΗ ΦΩΤΙΑΣ

μηνιαίας κυκλοφορίας συλλογή θεωρητικών κειμένων και μεταφράσεων

τ.01 - Ιανουάριος 2015

Μηδενιστικός Κύκλος - Contra Omnes

ΕΙΣΑΓΩΓΙΚΟ ΣΗΜΕΙΩΜΑ

Το παρόν έντυπο αποτελεί μία μηδενιστική επιθεώρηση η οποία εκδίδεται σε μηνιαία βάση από τον Μηδενιστικό Κύκλο - Contra Omnes στην οποία δημοσιεύονται θεωρητικά κείμενα από την Ελλάδα και το εξωτερικό από τα διαδικτυακά μέσα Κύκλος Ατομικιστών, Inter Arma και Nigrum Inferno. Σε κάθε τεύχος του εντύπου θα δημοσιεύονται κείμενα τα οποία τοποθετούνται στα πλαίσια της μηδενιστικής ή ευρύτερα μαύρης θεώρησης.

Η πρωτοβουλία αυτή αναπτύσσεται για την ενίσχυση της διαλεκτικής στους μηδενιστικούς κύκλους και με στόχευση να αποτυπώσει την πλούσια διαδικτυακή δουλειά στους τομείς της αντιπληροφόρησης και της μετάφρασης σε ένα από έντυπο μηνιαίο σημείωμα. Το έντυπο τυπώνεται σε περιορισμένο αριθμό αντιτύπων και μοιράζεται χέρι με χέρι.

Μηδενιστικός Κύκλος - Contra Omnes

mail: contra_omnes@riseup.net (Nigrum Inferno, preludeofdespair.squat.gr)

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Σελίδα 3 Γράμμα του Adriano Antonacci για την “ιδιότητα του πολίτη” και άλλα ζητήματα

Σελίδα 6 “Περί ατομικισμού” – Han Ryner

Σελίδα 10 Η καλύτερη μορφή άμυνας είναι η επίθεση – Johann Most

Σελίδα 14 Επαναστατική Αλληλεγγύη: Μια πρόκληση

Σελίδα 21 “Φιλοκλαστικισμός” – Echo

Σελίδα 26 Η ομάδα συγγένειας

Σελίδα 30 “Φυλακές” του Biófilo Panclasta

Σελίδα 34 “Μπάτσοι, Γουρούνια, Δημοσιογράφοι”: Πληροφόρηση με σκοπό την Υπακοή?” από τις εκδόσεις Venomous Butterfly

Σελίδα 37 “Όχι μόνο ενάντια στη φυλακή, αλλά ενάντια και στον εγκλεισμό κάθε έμβιου όντος” του Gianluca Iacovacci

Γράμμα του Adriano Antonacci για την “ιδιότητα του πολίτη” και άλλα ζητήματα

Συμβολή του Adriano από τη φυλακή της Ferrara: “Ένα θλιβερό τσίρκο. Ψηφίστε για τον Gianluca και τον Adriano!”

Συμβολή στο περιοδικό Croce Nera Anarchica #1 – Σεπτέμβριος 2014

Με τη συνήθη καθυστέρηση λόγω της συνθήκης του εγκλεισμού, έμαθα για την εξάπλωση δημόσιας έκκλησης για συλλογή υπογραφών σε στήριξη του Gianluca και εμού. Αρχικά, κατάλαβα πως επρόκειτο για πρόταση δημοψηφίσματος. Ενός δημοψηφίσματος για το “δικαίωμα στην αντίσταση” ή ακόμη για το “νόμιμο σαμποτάζ” και είπα στον εαυτό μου: Εάν επιτύχουν απαρτία, τί θα συμβεί; Τι θα κάνουμε; Θα είμαστε όλοι “αμέσως ελεύθεροι”; Θα επιτεθούμε όλοι μαζί εναντίον της υπάρχουσας τάξης; Είχα τη θολή αίσθηση ότι έχω απαχθεί από το κράτος και βρίσκομαι ακριβώς στη μέση μιας δίκης, ωστόσο βρίσκω τον εαυτό μου συνυποψήφιο και σε εν εξελίξει εκλογική εκστρατεία. Είχα έναν κάποιο πονοκέφαλο.

Αγαπητοί σύντροφοι, έχει ζέστη και αυτές οι αηδιαστικές διακοπές δεν επιτρέπουν καμία βαλβίδα εκτόνωσης, επιτρέψτε μου, λοιπόν, να σπαταλήσω λίγο μελάνι για να καταγράψω ορισμένα προφανή πράγματα σχετιζόμενα με αυτό το θλιβερό τσίρκο και συνιστώ, ψηφίστε μας!

Με αυτό το γράμμα δε θέλω να εκφράσω δυσαρέσκεια προς εκείνους, που προώθησαν αυτήν την πρωτοβουλία, δε θα μπορούσα καν να φανταστώ να πράξω κάτι τέτοιο! Μπορώ να πω ότι το έχω εκτιμήσει, από μια οπτική ανθρώπινη, δεδομένης της διαφωνίας μου, σε κάθε τέτοια προοπτική, νομίζω πως είναι σημαντικό να απαντήσω.

Δεν επιθυμώ να δώσω υπερβολικό βάρος σε αυτό το πράγμα, αλλά ούτε να επιτρέψω σε πολιτικά τεχνάσματα να απορροφήσουν

τους λόγους του αγώνα. Δε μου αρέσει η πολιτική, ούτε ακόμα και με την έννοια του ανταγωνιστή, δεν αποτελεί κομμάτι μου. Η πανούκλα της *“ιδιότητας του πολίτη”* πάντα караδοκεί και φανερώνει μια πολύ θλιβερή και ηγεμονική απληστία απορρόφησης.

Είναι απαραίτητο να προβληθούν συγκεκριμένες θέσεις από μια αντιεξουσιαστική και αναρχική τάση. Απονομηματοδότηση σημαίνει ότι στερείται η τάση από τη λογική και το πνεύμα της, διαγράφει την ουσία της, πρακτικά την αντικρούει. Αρνούμαι ανεπιφύλακτα την αναζήτηση κοινωνικής έγκρισης, ανεξάρτητα από το πλαίσιο στο οποίο αυτή εμφανίζεται. Γιατί στο διάλογο θα πρέπει να νοιάζομαι για την επιτηδευμένη συμπαράσταση της κοινωνίας των πολιτών; Η κοινωνία αντιπροσωπεύει την υπαρξιακή δυσπεψία μου, την ομοιάζουσα με κουκούλι φυλακή των καταπιεσμένων.

Βρίσκω, επίσης, ανάρμοστο και αξιολύπητο να εκμεταλλευτώ τους αριστεριστές για να τεθεί το θέμα με έναν εντελώς παραπλανητικό τρόπο, αποσιωπώντας και κρύβοντας όλα όσα έχουμε εκφράσει, με τη στόχευση να γίνουν περισσότερο προσβάσιμα, εύχρηστα και να επιδειχθούν καλύτερα μπροστά στον αδαή πολίτη, ακόμα και εκφυλίζοντάς τα σε ρητά *“κρεμόμενης δικαιοσύνης”* και ομιλίες υπέρ της δικαιοσύνης, που θα αποφύγω να σχολιάσω.

Είναι φανερό πως οι μπάτσοι και οι εισαγγελείς χρησιμοποιούν ως πρόσχημα και με ευφάνταστο ντελίριο τον *“στόχο τρομοκρατίας/ ανατροπής”* και τα παραπλήσια εγκλήματα. Δεν κατανοώ γιατί να εκπλαγεί κανείς, η *“όμορφη χώρα”* μας ήταν πάντα πρωτοποριακή σε αυτό. Οι καταπιεστικοί νόμοι αλλάζουν διαρκώς και ακολουθούν τη λογική της κοινωνικής κινδυνολογίας, υπαγορευμένοι όχι μόνο από τη συγκεκριμενοποίηση των γεγονότων, αλλά και από τις εικασίες τους, συνεπώς από πολιτική και μιντιακή *“θεαματικοποίηση”*, ώστε στο όνομα κάποιας έκτακτης ανάγκης μπορούν πάντα να χρησιμοποιηθούν κάποιον νέο ή παλαιότερο *“ειδικόνόμο επιτήρησης”*.

Το δικαστικό τέντωμα, οι ανεφάρμοστοι κώδικες, συνθέτουν

το οπλοστάσιο του κράτους. Δεν έχει σημασία πόσο παρεκκλίνον το βρίσκουμε, είναι προφανές πως η εξουσία τα χρησιμοποιεί εναντίον όλων όσων δε γυρνούν το άλλο μάγουλο μπροστά στη βία, εναντίον εκείνων οι οποίοι σε μια δημιουργική-καταστρεπτική τάση είναι φυσικά εχθρικοί στον νόμο και ονειρεύονται έναν τελείως διαφορετικό κόσμο.

Είναι απαραίτητο να μην αναχαιτίσουμε τον βρώμικο στιγματισμό από τους λόγους του αγώνα. Αυτό δεν σημαίνει να καταλήξουμε σε σύμπλεγμα θυματοποίησης, ή να δημιουργήσουμε μάρτυρες, θυσιαστικούς αμνούς ή να αναζητήσουμε έναν τεράστιο σταυρό και εξωτερική αλληλεγγύη, σημαίνει κάτι διαφορετικό. Ποιο είναι το νόημα να συζητάμε σχετικά με το “δικαίωμα της αντίστασης” και ποιο το νόημα του συνδυασμού αυτών των δύο λέξεων; Είναι ατόφια πολιτική, μια ρητορική ύβρις, είναι μια έννοια χωρίς νόημα πέραν από τη βαθιά βλάβη συγκεκριμένων ιδεών και συνεπακολούθων πρακτικών. Είναι ζήτημα προοπτικών. Κανένα κλαψούρισμα δε θα σπάσει ποτέ καμία αλυσίδα!

Adriano Antonacci

*Αναδημοσιεύεται από το Inter Arma
Μετάφραση: Inter Arma*

“Περί ατομικισμού” - Han Ryner

Εισαγωγικό για τον Han Ryner:

Ο Han Ryner (Jacques Élie Henri Ambroise Ner, 1861-1938) ήταν Γάλλος αναρχοατομικιστής φιλόσοφος, ακτιβιστής και νοβελίστας. Το έργο του είναι, κυρίως, επηρεασμένο από τον Επικουρισμό και τους Στωικούς φιλοσόφους της αρχαίας Ελλάδας. Ο ίδιος όρισε τον ατομικισμό ως την /«ηθική θεωρία η οποία δε στηρίζεται σε κανένα δόγμα, //καμία//παράδοση, καμία εξωτερική αποφασιστικότητα, απευθύνεται μόνο στην ατομική συνείδηση» (από το έργο του «Μινι εγχειρίδιο ατομικισμού»). /Ο Han Ryner, καθώς και ο Γάλλος συνεργάτης του, επίσης αναρχοατομικιστής, Émile Armand θεωρούν τον ατομικιστικό αναρχισμό ως τρόπο ζωής, πάνω από οτιδήποτε άλλο. Θεωρούσε πως η ατομικιστική πράξη οφείλει να βαδίζει σύμφωνα με τις ιδέες του και μ'αυτό που ο ίδιος αποκαλούσε «αρετή».

Ως ατομικισμό ορίζω μια συγκεκριμένη μέθοδο σκέψης και ζωής. Ή, ίσως, μια αναγκαιότητα ζωής και σκέψης. Μήπως δε ζούμε και σκεφτόμαστε στο βαθμό του ότι είμαστε ατομικιστές; Ό,τι δεν είναι ατομικιστικό μέσα μου επαναλαμβάνει, υπακούει, μιμείται. Ακόμα και μέσα στον πιο παθητικό άνθρωπο, υπάρχει αναμφίβολα μια ζωντανή ώρα, κατά την οποία διερωτάται μέσα του σχετικά με τους λόγους που υπακούει σαν πτώμα. Προκειμένου να εκμηδενίσει το πνεύμα, την καρδιά και τη συνείδησή του, έπρεπε να προσφύγει στη συνείδηση, την καρδιά και το πνεύμα του. Η μοναδική βασιλικής προέλευσης χειρονομία του, ήταν η παραίτηση· η μοναδική εκδήλωση ζωής γι'αυτόν, ήταν η αυτοκτονία. Κι ακόμα, προκειμένου να εκμεταλλευτεί το γεγονός ότι είναι άνθρωπος, όφειλε για ένα λεπτό να αντιληφθεί το γεγονός αυτό.

Οι πιο κοινωνικοί απ'τους στοχαστές, παραμένουν ατομικιστές, στο βαθμό που παραμένουν στοχαστές. Η δημιουργική δύναμη ενός de Bonald [1], η ζωντανία ενός de Maistre [2] : το ατομικά προσόντα, η πραγματική ζωή αυτών των συγγραφέων, και όχι

τα δουλοπρεπή, θεσμοθετημένης δουλείας συμπεράσματά τους, που εκφράζουν μονάχα τα όρια και την κοινοτυπία τους. Ο Charles Maurras [3] είναι ανώτερος του υποστηρικτή που τον μιμείται, γιατί ο Charles Maurras έχει καθορίσει έναν προσωπικό και ιδιοφυή δρόμο προς την άβυσσο της μηδαμινότητας.

Κάθε άνθρωπος έχει περάσει, ακόμα και σε μια φευγαλέα ασυνείδητη στιγμή, την προσωρινή αμφιβολία του Descartes. Οι περισσότεροι φοβήθηκαν, παραδόθηκαν στο καταφύγιο των πρότερων σκέψεών τους. Η τρομακτική στιγμή τους έχει, ωστόσο, εμπλουτίσει. Τώρα, μερικές απ'αυτές τις πρότερες σκέψεις, γίναν ξανά σκέψεις γι'αυτούς. Μέχρι τη στιγμή αυτή, ήταν μόνο λέξεις.

Βρίσκω πως, σε ένα βαθμό, αναζητώ τον εαυτό μου. Τί βρίσκω, όμως, μέσα μου: Ζωή· μια ζωή: τη δική μου ζωή.

Ποιά είναι η ζωή μου; Ποιά είναι η βαθύτερη των επιθυμιών μου; Η επιθυμία για ευχαρίστηση, η επιθυμία για δύναμη, ή η επιθυμία για αρμονία; Επικουρισμός, ιμπεριαλισμός ή στωικισμός;

Ποικίλουν οι άνθρωποι τόσο όσο ο Επίκουρος και ο Νίτσε να είναι σε θέση να μετρήσουν το απόλυτο βάθος τους, όπως έκανε ο Επίκτητος; Δε διακατέχομαι από απρέπεια τέτοια, ώστε να χρεώσω ρηχότητα στον οποιονδήποτε από αυτούς που προσπάθησαν να βρουν τον εαυτό τους. Το μόνο που ξέρω είναι ότι η αρμονία μέσα μου, βρίσκεται σε μεγαλύτερο βάθος από την επιθυμία για ευχαρίστηση και δύναμη.

Πιο απελευθερωτική, επίσης. Για να είμαι σίγουρος, η βαθύτερη επικουρική ικανοποίηση πηγάζει από εμένα, ο πόνος, όμως, μέσα από τον οποίο επιτρέπει στον εαυτό της να βασανίζεται, πηγάζει απ'έξω. Εσύ, Νίτσε, δεν ξέρεις τί συμβιβασμοί απαιτούνται από όλες τις ανθρώπινες δυνάμεις και σε ποιό βαθμό ο αφέντης είναι σκλάβος των σκλάβων του; Είναι μόνο μέσα από την περιφρόνηση για τον πόνο και το φόβο, την περιφρόνηση για κάθε είδος εξουσίας και υποταγής που καταφέρνω να απελευθερώσω την ύπαρξή

μου. Το κοινωνικό είναι πάντα ένα από τα όριά μου, ένα από τα βάσανά μου. Απ'τη στιγμή που δεν καταπνίγω ιδεολογικά τον πόνο, το θάνατο και την εξουσία μέσω της περιφρόνησης, είμαι ανίκανος για μια αληθινή σκέψη και μια αληθινή ευχαρίστηση.

Μέσα στο τσιμέντο, δεν ξεφεύγω απ'το θάνατο, την αρρώστια, τον κοινωνικό έλεγχο. Το γέλιο, όμως, είναι υπέρ αρκετό για να απελευθερώσει το πνεύμα.

Αυτός που ξυπνά ατομικιστής απορρίπτει, με μια πρώτη κίνηση εξέγερσης, την ηθική, την ίδια στιγμή και το κοινωνικό. Οι παπάδες έχουν αναμίξει τεχνιέντως κάθε μια από τις δουλίες, μέσα στη σύγχυση των σοφισμάτων τους... Τη στιγμή που θα ελευθερώσω τον εαυτό μου απ'τους ανθρώπους και τα πράγματα, βρίσκω αγάπη μέσα μου. Την ελεύθερη αρμονία που αγαπώ σ'έμένα, την αγαπώ όπου κι αν τη συναντήσω. Και όπως ακριβώς το βελανίδι στα δόντια του γουρουνιού, μου φέρνει στο νου την τεράστια σκιά της βελανιδιάς, ο άνθρωπος που δίνει τη συγκατάθεσή του για τη χειρότερη κοινωνική σύγκρουση, εξακολουθεί να μου προσφέρει τη νοσταλγική αφθονία ενός ονείρου αγάπης.

Υποσημειώσεις:

[1] Ο Louis Gabriel Ambroise de Bonald (1754-1840) ήταν Γάλλος αντεπαναστάτης, βαθιά συντηρητικός φιλόσοφος και πολιτικός, ο οποίος ανέπτυξε ένα σύνολο θεωριών που άσκησαν ισχυρή επιρροή στη διαμόρφωση του οντολογικού πλαισίου από το οποίο αναδείχτηκε η γαλλική κοινωνιολογία.

[2] Ο κόμης Joseph de Maistre (1753-1821) ήταν Γάλλος φιλόσοφος, συγγραφέας, δικηγόρος και διπλωμάτης, ο οποίος υπερασπίστηκε την ύπαρξη ιεραρχικών κοινωνιών και μοναρχικού κράτους, την περίοδο αμέσως μετά τη Γαλλική Επανάσταση.

[3] Ο Charles Marie Photius Maurras (1868-1952) ήταν

Γάλλος συγγραφέας, ποιητής και κριτικός. Ήταν ηγετικό στέλεχος και βασικός στοχαστής του Action Française, ενός μοναρχικού, αντι-κοινοβουλευτικού και αντεπαναστατικού πολιτικού κινήματος, του οποίου οι ιδέες επηρέασαν, κατά βάση, τον Εθνικό Καθολικισμό (National Catholicism).

Σημείωση: Το κείμενο δημοσιεύτηκε αρχικά στο έντυπο /L'Idée Libre/, τεύχη 18 & 19, Μάιο και Ιούνιο του 1913. Μεταφράστηκε στα αγγλικά από τον Mitch Abidor.

*Πηγή: The Anarchist Library
Μετάφραση: Κύκλος Ατομικιστών Αναρχικών*

Η καλύτερη μορφή άμυνας είναι η επίθεση -
Johann Most

Εφόσον πιστεύουμε πως η προπαγάνδα μέσω της δράσης είναι αξιοποιήσιμη, οφείλουμε να είμαστε προετοιμασμένοι να δεχτούμε οποιαδήποτε συνακόλουθη συνθήκη περιλαμβάνει.

Ο καθένας γνωρίζει πλέον, εξ'εμπειρίας, πως όσο πιο ψηλά τοποθετείται ένας πυροβολισμός ή μια έκρηξη, και όσο τελειότερα υλοποιείται μια προσπάθεια, τόσο μεγαλύτερη είναι η προπαγανδιστική τους επίδραση.

Οι βασικές προϋποθέσεις της επιτυχίας είναι η μεθοδική προετοιμασία, η εξαπάτηση του επίμαχου εχθρού και το ξεπέρασμα των όποιων εμποδίων υπάρχουν, ανάμεσα σ'αυτόν που πρόκειται να πραγματοποιήσει τη δράση και τον εχθρό.

Το κόστος που προκύπτει από τέτοιες επιχειρήσεις είναι, κατά κανόνα, αρκετά υπολογίσιμο. Πράγματι, θα μπορούσε κάποιος να φτάσει στο σημείο να πεί πως η πιθανότητα επιτυχίας μιας τέτοιας δράσης βασίζεται, συνήθως, στο αν είναι διαθέσιμοι οι οικονομικοί πόροι, προκειμένου να ξεπεραστούν οι δυσκολίες. Στις μέρες μας, το χρήμα ανοίγει πόρτες που δε γίνεται να σπάσουν με σιδερολοστό. Ο πειστικός ήχος των νομισμάτων, κάνει τους ανθρώπους τυφλούς και χαζούς. Η δύναμη ενός τραπεζικού λογαριασμού υπερισχύει κάθε προεδρικού διατάγματος.

Ένας άνθρωπος που δε διαθέτει φράγκα, δε μπορεί να πατήσει πόδι στην «υψηλή κοινωνία», χωρίς να θεωρηθεί «ύποπτος», χωρίς να τεθεί υπό παρακολούθηση ή χωρίς να συλληφθεί με συνοπτικές διαδικασίες, ή χωρίς, έστω, να βρεί εμπόδια κατά την υλοποίηση του επαναστατικού του σκοπού.

Συγκριτικά, παρουσιάζοντας τον εαυτό του ως κομψό και «διακεκριμένο», ο ίδιος άνθρωπος μπορεί να κυκλοφορεί ελεύθερα

και διακριτικά και ίσως ακόμα και να πραγματοποιήσει το τελειωτικό χτύπημα, ή να θέσει σε κίνηση έναν μηχανισμό του διαόλου, που καβάντζωσε προηγούμενως σε κάποια καλή κρυψώνα.

Εάν, στην περίπτωση αυτή, ορισμένοι σύντροφοι εμπνέονται από ιδέες σαν κι αυτή, εάν αποφασίσουν να ρισκάρουν τις ζωές τους για να πραγματοποιήσουν μια επαναστατική δράση και εάν – συνειδητοποιώντας ότι οι συνεισφορές των εργατών δεν είναι παρά μια σταγόνα στον ωκεανό – απαλλοτριώσουν τα μέσα με τα οποία πρόκειται να υλοποιηθεί η πράξη, οι δράσεις τους είναι, κατά τη γνώμη μας, καθ'όλα σωστές και σε καμία περίπτωση αντικανονικές.

Είμαστε, στην πραγματικότητα, βαθιά πεπεισμένοι πως δεν υπάρχει καμία απολύτως περίπτωση να υλοποιηθεί κάποια αξιοσημείωτη επιχείρηση, αν δεν έχουν απαλλοτριωθεί εκ των προτέρων οι απαραίτητοι πόροι από το στρατόπεδο του εχθρού.

Συνεπώς, ο οποιοσδήποτε, ενώ επικροτεί μια επιχείρηση εναντίον των αντιπροσώπων της νέας «τάξης κλεφτών», την ίδια στιγμή χώνει τη μύτη του στον τρόπο με τον οποίο πρόκειται να αποκτηθούν οι πόροι, κρίνεται ένοχος για την πιο εξόφθαλμη ασυνέπεια. Κανείς απ'αυτούς που θεωρούν σωστή την ίδια την πράξη, δε μπορεί να θίγεται με τον τρόπο με τον οποίο εξασφαλίζονται οι πόροι για την πράξη αυτή, γιατί θα έμοιαζε με κάποιον που για να βρεί χαρά στην ύπαρξή του, καταρριέται τη γέννησή του. Έτσι, λοιπόν, ας μην ακούσουμε περισσότερο απ'αυτή την ηλίθια συζήτηση περί «ηθικής αγανάκτησης» στη «ληστεία» και τις «φέρμες»· από τα στόματα των σοσιαλιστών, κάτι τέτοιες χαζομάρες είναι πραγματικά η πιο ανεγκέφαλη βλακεία που μπορεί κανείς να φανταστεί. Απ'τη στιγμή που χρόνο με το χρόνο οι εργάτες καταληστεύονται από ό,τι μπορεί να καλύψει απόλυτα τις ανάγκες της ζωής, όποιος επιθυμεί να κάνει την οποιαδήποτε δράση προς το συμφέρον του προλεταριάτου ενάντια στον εχθρό, είναι υποχρεωμένος να αναμιχθεί με τους προνομιούχους ληστές και κλέφτες, προκειμένου να απαλλοτριώσει, όσα μπορεί τουλάχιστον, από αυτά που

παρήχθησαν για τους εργατές, και να τα χρησιμοποιήσει για σωστούς σκοπούς. Σε τέτοιες περιπτώσεις, δεν είναι ληστεία και κλεψιά αυτό για το οποίο μιλάμε, αλλά ακριβώς το αντίθετο.

Εκείνοι, λοιπόν, που καταδικάζουν τις δραστηριότητες χρηματοδότησης του είδους που συζητάμε, είναι, επίσης, ενάντια και στις ατομικές επαναστατικές δράσεις· εκείνοι που απεχθάνονται τις δράσεις αυτές, είναι παντελώς ασόβαροι, κοροϊδεύουν τους εαυτούς τους όταν αυτοαποκαλούνται επαναστάτες, αποθαρρύνουν τους πιο ενεργούς και αφοσιωμένους πρωτοπόρους του προλεταριάτου, παριστάνουν τις πουτάνες των εργατικών κινημάτων και δεν είναι, όταν πια δε μπορούν να κρυφτούν, παρά ύπουλα καθάρματα.

Επιπλέον, οποιαδήποτε «παράνομη» δράση – είτε είναι μια δράση προπαρασκευαστική απλά, για κάποια αμεσότερη επαναστατική δράση, είτε όχι – μπορεί εύκολα να επισπεύσει απρόβλεπτες καταστάσεις, οι οποίες, από τη φύση τους, σχεδόν ποτέ δεν εμφανίζονται στη μέση της κρίσιμης στιγμής.

Προκύπτει από τη συζήτηση μας μέχρι εδώ ότι αυτές οι δευτερογενείς συνθήκες (οι ευκαιριακές εμφανίσεις), δε μπορούν να διαχωριστούν πλήρως από την ίδια τη δράση και να αξιολογηθούν σύμφωνα με ειδικά κριτήρια.

Για παράδειγμα, αν ένας επαναστάτης, στη διαδικασία υλοποίησης μιας δράσης εκδίκησης ή κάτι αντίστοιχου, ή στη διαδικασία απαλλοτρίωσης των μέσων για μια τέτοια δράση (φράγκα, γκάνια, δηλητήρια, εκρηκτικά κλπ), βρεί ξαφνικά κάποιον που να τον εμποδίζει, και αν αυτός θέτει τον επαναστάτη σε σοβαρό κίνδυνο, τότε, όχι μόνο έχει το δικαίωμα, από την απλή θέση της αυτοάμυνας και της αυτοσυντήρησης, να τον καταστρέψει, όποιος και αν είναι αυτός που τον προδίδει με την παρέμβασή του – εξαιτίας της άφιξης αυτού του προσώπου μπορεί να τον στείλουν στη φυλακή ή στην κρεμάλα – αλλά έχει ακόμα και το καθήκον, για χάρη του σκοπού για τον οποίο μάχεται, να εξαλείψει από το δρόμο του κάθε απρόσμενο εμπόδιο.

Σημείωση:

Από την εφημερίδα Freiheit (αναρχική εφημερίδα που οφείλει την ύπαρξή της στον Johann Most, και η οποία κυκλοφόρησε στο Λονδίνο και αργότερα και στη Νέα Υόρκη), 13 Σεπτεμβρίου, 1884. Ο Johann Most ήταν ο αναρχικός που προώθησε το ζήτημα της “Προπαγάνδας στην Πράξη”.

*Πηγή: The Anarchist Library
Μετάφραση: Κύκλος Ατομικιστών Αναρχικών*

Επαναστατική Αλληλεγγύη: Μια πρόκληση

Ο καλύτερος τρόπος να εξουδετερώσουμε την τάση της προσφυγής σε μια συμπεριφορά αμυντική απέναντι στο πρόσωπο της καταστολής, είναι χτίζοντας την κατανόηση και την πρακτική της επιθετικής αλληλεγγύης.

Η επαναστατική αλληλεγγύη είναι, πάνω απ'όλα, μια επαναστατική πρακτική. Αυτό σημαίνει πως φέρει εντός της τους σκοπούς της επανάστασης. Για το λόγο αυτό, σαν αναρχικοί, δεν είναι δυνατό να βασίσουμε την αλληλεγγύη σε οποιεσδήποτε καθεστωτικές ή οικονομικές υποδομές. Δεν πρόκειται για μια υπόθεση εξαναγκασμού, χρέους ή καθήκοντος. Κανείς δεν οφείλει να είναι αλληλέγγυος, ανεξάρτητα από το τί έχει κάνει ο καθένας ή τί περνάει. Η βάση της αλληλεγγύης είναι, πολύ περισσότερο, η αναγνώριση του αγώνα του καθενός, μέσα στον αγώνα των άλλων – με άλλα λόγια, η συνέργεια. Αυτό είναι εξαιρετικής σημασίας. Εάν η αλληλεγγύη είναι η αναγνώριση του δικού μου αγώνα στον αγώνα των άλλων, ο αγώνας αυτός διεξάγεται στην πράξη, με τη συνέχιση αυτού ακριβώς του αγώνα, με τη συνέχιση της επίθεσης στην κοινωνική τάξη, και πράττοντάς αυτό με βάση το τί είναι αυτό που συνδέει το δικό μου αγώνα με τον αγώνα των άλλων.

Υπό αυτό το πρίσμα, θα πρέπει να γίνει ξεκάθαρο ότι η επαναστατική αλληλεγγύη δεν είναι απλά η στήριξη. Σε πρακτικό επίπεδο, είναι, προφανώς, απαραίτητο να αλληλογραφούμε και να επισκεπτόμαστε τους αιχμάλωτους συντρόφους μας, και να βρίσκουμε τρόπους να τους παρέχουμε βοήθεια ώστε να καλύπτονται διάφορες ανάγκες. Αν, όμως, αυτό γίνει το επίκεντρο αυτού που αποκαλούμε «αλληλεγγύη», τότε έχουμε υποβαθμίσει την αλληλεγγύη σε απλό φιλανθρωπικό, κοινωνικό έργο. Η διατήρηση των διασυνδέσεων, των σχέσεων φιλίας και συντροφικότητας, εν μέσω καταστολής, είναι ένας σημαντικός παράγοντας εξασφάλισης της στήριξης. Αυτό που έχει, όμως, μεγαλύτερη σημασία είναι η ενεργή αλληλεγγύη, μέσω της ενεργής εξέγερσης των συντρόφων μας που είναι

αιχμάλωτοι ή, αλλιώς, που υφίστανται εστιασμένη καταστολή. Είναι μέσα σ' αυτό το πλαίσιο που η συγκεκριμένη δραστηριοποίηση σε επίπεδο υποστήριξης (γράμματα, επισκεπτήρια, οικονομική στήριξη κλπ) μπορεί να αποτελέσει μέρος της πρακτικής της αλληλεγγύης, ως η βοήθεια να διατηρηθεί η επικοινωνία μεταξύ όλων ημών που αγωνιζόμαστε ενάντια σ' αυτό το σύστημα.

Αυτή η φράση από την προσούρα των εκδόσεων Elephant «Επαναστατική Αλληλεγγύη» ξεκαθαρίζει περισσότερο τα ζητήματα:

«Η αλληλεγγύη βρίσκεται στη δράση. Η δράση που εμβαθύνει στο σχέδιο κάποιου, που συνεχίζεται με συνοχή αλλά και περηφάνια, ειδικά σε περιόδους που είναι ίσως επικίνδυνο ακόμα και να εκφράσει κάποιος τις ιδέες του δημοσίως. Ένα σχέδιο που εκφράζει την αλληλεγγύη με χαρά, σε ένα παιχνίδι ζωής το οποίο, πάνω απ' όλα, απελευθερώνει εμάς τους ίδιους, καταστρέφει την απομόνωση, την εκμετάλλευση, την πνευματική φτώχεια, ανοίγει αμέτρητα πεδία, πιστά στον πειραματισμό και τη διαρκή δραστηριότητα της σκέψης μας, σε ένα σχέδιο που στόχο έχει τη συνειδητοποίηση του ίδιου μας του εαυτού, μέσα στην εξεγερτική διαδικασία.

Ένα σχέδιο που δε συνδέεται αποκλειστικά με την καταστολή που έχει χτυπήσει τους συντρόφους μας, αλλά συνεχίζει να εξελίσσεται και να διογκώνει τις κοινωνικές εντάσεις, μέχρι να τις αναγκάσει να εκραγούν με τόση δύναμη που τα τείχη των φυλακών θα γκρεμιστούν μόνα τους.

Ένα σχέδιο που αποτελεί σημείο αναφοράς και ένα σμα για τους αιχμάλωτους συντρόφους, οι οποίοι, με τη σειρά τους, αποτελούν σημείο αναφοράς γι' αυτό».

Έτσι, λοιπόν, η επαναστατική αλληλεγγύη είναι η συννεοχή στον επαναστατικό αγώνα μεταξύ ατομικότητων σε διάφορες συγκεκριμένες συνθήκες, οι οποίες ατομικότητες έχουν τη δυνατότητα, παρ' όλα αυτά, να βλέπουν ότι τα δικά τους επαναστατικά σχέδια συμπίπτουν. Ας αναλογιστούμε το σχέδιο

του επαναστατικού αγώνα ενάντια στο σύστημα εγκλεισμού. Οι αιχμάλωτοι σύντροφοι θα εμπλακούν αναπόφευκτα και οι ίδιοι στους αγώνες ενάντια στις συγκεκριμένες συνθήκες αιχμαλωσίας τους – για παράδειγμα, ο εν εξελίξει αγώνας ενάντια στα FIES (ειδικές μονάδες απομόνωσης) στις ισπανικές φυλακές. Υπάρχουν διάφορες τακτικές που χρησιμοποιούνται στα πλαίσια αυτών των αγώνων. Στοιχείο όλων αυτών είναι η άρνηση συνεργασίας με το καθεστώς της φυλακής. Συνεπώς, διαφόρων ειδών χτυπήματα, συλλογικές ανταρσίες, ξεγέρσεις και καταστροφή της παρουσίας της φυλακής έχουν, στο σύνολό τους, χρησιμοποιηθεί. Μία, όμως, από τις πιο διαδεδομένες τακτικές, είναι η απεργία πείνας. Οι λόγοι που αυτή η τακτική είναι τόσο συνήθης στους κύκλους των κρατουμένων, είναι το γεγονός ότι μπορεί να χρησιμοποιηθεί ατομικά ή συλλογικά, εναπόκειται πλήρως στα χέρια όσων την χρησιμοποιούν και ασκεί, σε μεγάλο βαθμό, πίεση στις αρχές της φυλακής. Την ίδια στιγμή, η αποτελεσματικότητα της απεργίας πείνας – ειδικά όταν χρησιμοποιείται από ένα ή κάποια λίγα άτομα – βασίζεται σε μια συνθήκη μόνιμης σύγκρουσης των έξω, μιας διαρκούς μάχης ενάντια στις δομές και σε όσους είναι υπεύθυνοι για την καταστολή. Στην πράξη, αυτό μπορεί να περιλαμβάνει φυλλάδια, πορείες και παρεμβάσεις με συνθήματα, τα οποία θα εκφράζουν αλληλεγγύη στους έγκλειστους συντρόφους, αλλά και ενέργειες σαμποτάζ και άλλες μορφές επίθεσης εναντίον των μπάτσων, των δικαστικών και των συστημάτων των φυλακών. Οι Os Cangaceiros [1] μια ομάδα επαναστατών στη Γαλλία, δίνουν ένα εξαιρετικό παράδειγμα. Από το 1984 μέχρι το 1990, ενεπλάκησαν ενεργά σε σαμποτάζ του συστήματος της φυλακής, σε ένδειξη αλληλεγγύης με κάποιες ξεγέρσεις που λάμβαναν χώρα στις φυλακές στη Γαλλία. Σε συνδυασμό με διάφορες άλλες δράσεις βανδαλισμού και σαμποτάζ, και ληστείες και μοιράσματα των σχεδίων ενός τεράστιου έργου κατασκευής φυλακών στη Γαλλία, δημοσίευσαν πολύ σημαντικές αναλύσεις σχετικά με το σύστημα εγκλεισμού και το δικαστικό σύστημα, και τις σχέσεις αυτών με την κοινωνία στο σύνολό της. Και πολλοί άλλοι επέλεξαν να ακολουθήσουν τα βήματά τους ως προς τις ενέργειες σαμποτάζ ενάντια στο σύστημα εγκλεισμού.

Τα είδη δράσης που περιγράφονται παραπάνω, δείχνουν μια ηθική προσέγγιση στον αγώνα ενάντια στο σύστημα εγκλεισμού και την πρακτική της αλληλεγγύης. Έχουν ορισμένα κοινά σημεία: μπορούν να χρησιμοποιηθούν αυτόνομα, εκτός του πλαισίου είτε κρατικών θεσμών, είτε οργανώσεων της αριστεράς (κόμματα, συνδικάτα και τα λοιπά). αυτά (τα κοινά σημεία) δεν περιλαμβάνουν ούτε αντιπροσώπευση, ούτε διαμεσολάβηση προκειμένου να υλοποιηθούν· δεν περιλαμβάνουν διαπραγμάτευση ή οποιοδήποτε είδους συμβιβασμό με αυτούς που βρίσκονται στην εξουσία. Βέβαια, απαιτούν ένα κίνημα αφοσιωμένο σε μια συνεχή μάχη ενάντια σ'ολόκληρη την κοινωνία των φυλακών, ένα κίνημα σε μόνιμη σύγκρουση με την παρούσα κοινωνική τάξη. Η έλλειψη ενός τέτοιου κινήματος, το κάνει εύκολο για κάποιον να συμβιβαστεί, είτε γιατί βρίσκεται στη φυλακή ο ίδιος, είτε γιατί βρίσκονται στη φυλακή αυτοί για τους οποίους νοιάζεται. Οι αναρχικές αρχές, όμως, δεν είναι απαραίτητα ηθικές, αλλά έχουν τη βάση τους στη λογική της πρακτικής. Όταν διαθέτουμε το χρόνο και την ενέργειά μας για να ζητιανεύουμε, να διαπραγματευόμαστε, να προσφεύγουμε στη δικαιοσύνη και πάει λέγοντας, ο χρόνος αυτός και η ενέργεια αυτή απομακρύνονται από το σχέδιο καταστροφής της κοινωνίας, του εγκλεισμού και του νόμου. Επιπλέον, αυτές οι πρακτικές βασίζονται σε κρατικούς θεσμούς, στο νομικό και στο δικαστικό σύστημα. Συνεπώς, μας αναγκάζουν να κρεμόμαστε από την καλή θέληση του κράτους και των θεσμών του. Αυτό μπορεί μονάχα να καταλήξει στην ενδυνάμωση των θεσμών, στους οποίους ισχυριζόμαστε ότι θέλουμε να βάλουμε ένα τέλος. Επιπροσθέτως, αυτή η εξάρτηση από το κράτος, ως ξεκάθαρο αποτέλεσμα της υπονόμησης κάθε ίχνους αυτοδιάθεσης της δραστηριότητάς μας, υπονομεύει, επίσης, και την ικανότητά μας να περάσουμε στην άμεση δράση. Το πόσο μακριά φτάνει αυτό στην επιδείνωση της προοπτικής και της κριτικής ικανότητας κάποιου, αποδεικνύεται όταν οι παραχωρήσεις που χορηγούνται από το κράτος στα πλαίσια αυτά – ήσσονος σημασίας μεταρρυθμίσεις ή απλές εφαρμογές της ισχύουσας νομοθεσίας – ανακηρύσσονται σε νίκες. Εδώ φτάνει η

ρεφορμιστική νοοτροπία να κυριαρχεί επί της πρακτικής κάποιου – η ιδέα ότι μπορεί κάποιος να χρησιμοποιήσει μέσα συμβιβασμού, εφόσον είναι «αποτελεσματικά», με την πιο άμεση έννοια. Για΄κεινους, όμως, που αποζητούν την καταστροφή ολόκληρου του συστήματος κυριαρχίας, αυτές δεν είναι νίκες, αλλά ήττες, γιατί στοχεύουν στην υποταγή στο πρόσωπο του συστήματος, το οποίο μοιάζει απόρθητο, οδηγώντας κάποιον στην κατεύθυνση της χρήσης των μέσων του (του συστήματος), προκειμένου να πετύχει αυτό που, μακροπρόθεσμα, μπορεί μόνο νά'ναι το τέλος του.

Έτσι, λοιπόν, η πρακτική της επαναστατικής αλληλεγγύης μας παρουσιάζει μια πρόκληση. Η καταστολή αυξάνεται, αφού οι αρχές δίνουν ιδιαίτερη έμφαση στους αναρχικούς. Θα δούμε, πιθανότατα, όλο και περισσότερους από εμάς να βρισκόμαστε υπό έρευνα, αντιμετωπίζοντας δίκες και περνώντας χρόνο στη φυλακή. Είναι πολύ εύκολο, κάτω από αυτές τις συνθήκες, απλά να αποπισθωρήσουμε, να αφήσουμε τα πράγματα να κυλήσουν ή, ακόμα χειρότερα, να αποστασιοποιηθούμε από τους συντρόφους που έρχονται αντιμέτωποι με τη φυλακή ή από δράσεις που μας φοβίζουν. Μια τέτοια αντιμετώπιση θ'αποτελούσε μια τεράστια νίκη για το κράτος. Έτσι, λοιπόν, η πρόκληση που αντιμετωπίζουμε είναι η ισχυροποίηση της εσωτερικής μας δύναμης, προκειμένου να δράσουμε με τους δικούς μας όρους ενάντια στο κράτος και ενάντια στα συστήματα καταστολής του, ενόσω θα μαθαίνουμε πώς να συντονίζουμε τις δράσεις αυτές, χωρίς να κάνουμε συμβιβασμούς. Εφόσον η επαναστατική αλληλεγγύη, από μια αναρχική οπτική τουλάχιστον, είναι η αναγνώριση του σχεδίου αγώνα του άλλου στην πράξη, αυτή απαιτεί από τον καθένα από εμάς να λειτουργεί κατά το δοκούν εναντίον της συνθήκης αυτής, αφού παρακινούμαστε να δράσουμε σύμφωνα με τη δική μας μορφή αντιπαράθεσης με την καταπιεστική εξουσία του, στα πλαίσια της καθημερινής μας ζωής. Απαιτεί, όμως, επιπλέον, να μάθουμε να υφαίνουμε από κοινού τις δράσεις αυτές, με τρόπο τέτοιο που να τις ενδυναμώνει και να καθιστά πιο ξεκάθαρο το νόημά τους. Δεν υπάρχει πανάκεια, καμία οργάνωση και κανένα πρόγραμμα που να μπορεί να το παρέχει αυτό, γιατί κάθε τέτοια

μορφή πανάκειας απαιτεί την προσαρμογή μας στις απαιτήσεις της. Πολύ περισσότερο, είναι χρήσιμο να εξελίξουμε το βαθμό σαφήνειας και ευθύτητας από τις οποίες μπορούν να δημιουργηθούν δεσμοί συγγένειας, εξαπλώνοντας τη συνέργειά τους στην ανταρσία όλο και περισσότερο και, ίσως, ανθίζοντας μέσα από την εξέγερση. Αυτή είναι η πρόκληση που αντιμετωπίζουμε στο πρόσωπο ενός όλο και περισσότερο καταπιεστικού συστήματος κυριαρχίας.

Υποσημείωση:

[1] Οι Os Cangaceiros ήταν μια ριζοσπαστική ιλλεγκαλιστική ομάδα που έδρασε στη Γαλλία, από τη δεκαετία του 1980 ως τις αρχές του '90. Η γαλλική αυτή ομάδα προέκυψε από τους Los Fossoyeurs du Vieux Mondeu (Οι νεκροθάφτες του παλιού κόσμου), και στην ονομασία της συναντάμε τους αυθεντικούς Cangaceiros, τις συμμορίες των κοινωνικών ληστών που έδρασαν στη Βραζιλία, στις αρχές του 20ού αιώνα. Με βασικές πρακτικές το σαμποτάζ και το βανδαλισμό, σε συνδυασμό με γερά ψήγματα ευρηματικότητας και φαντασίας στη δράση τους, έδωσαν έντονα το στίγμα τους στις μητροπολιτικές ταραχές, προωθώντας τη λογική της κοινωνικής απειθαρχίας. Από τη διοργάνωση ληστειών τραπεζών, στη λογική της άρνησης εργασίας, την άμεση απάντηση και τη συμμετοχή σε εξεγέρσεις (όπως εκείνη των κρατουμένων στις γαλλικές φυλακές, των ανθρακωρύχων στη Μ.Βρετανία μεταξύ 1984-1985, ή τις ταραχές στα γαλλικά προάστια), ως την εμπλοκή τους με τα κινήματα των άγριων απεργιών, τις καταλήψεις στέγης και τους αγώνες των μεταναστών, υποστήριζαν την άμεση δράση ενάντια σε κάθε πλέγμα εξουσίας, δίνοντας ιδιαίτερη σημασία στον τρόπο και τη λογική με την οποία οδηγούνταν εκεί. Υπό το πρίσμα του κοινωνικού παραβατικού (όπως οι ίδιοι προσδιορίζονταν, χωρίς παρ'όλα αυτά να εντάσσουν τους εαυτούς τους σε κάποιο συγκεκριμένο πολιτικό χώρο), πέρασαν στην επίθεση εναντίον του καθεστώτος, προκαλώντας, φυσικά, την οργή του. Παρά το κυνηγητό από την αστυνομία, δε συνελήφθησαν ποτέ. (από τον πρόλογο του βιβλίου "Ίχνηλατώντας τη θολή τροχιά των Os Cangaceiros στις κοινωνικές

στέπες”, εκδόσεις Guillotine, σελ.7. Το βιβλίο περιέχει, επίσης, χρονικό των εξεγέρσεων στις γαλλικές φυλακές, καθώς και αλληλογραφία των ανθρώπων που συμμετείχαν στον αγώνα ενάντια σ’αυτές)

Πηγή: *The Anarchist Library*
Μετάφραση: Κύκλος Ατομικιστών Αναρχικών

“Φιλοκλαστικισμός” - Echo

Η τάση στην καταστροφή

Η καταστροφή είναι η απόλυτη επιβεβαίωση της ατομικότητάς μου. Είναι αυτό που με καθιστά ότι είμαι. Η φιλοσοφία της καταστροφής βρίσκεται στις πράξεις μου, δε χρειάζομαι περαιτέρω εξήγηση, καμία αιτιολόγηση. Ωστόσο, θα προσπαθήσω ακόμη να σου δείξω γιατί με ενδιαφέρει μόνο να καταστρέψω.

Θυμάσαι την πρώτη φορά που έσπασες κάτι επίτηδες ; Πιθανώς ήταν ένα βάζο, ίσως ένα παράθυρο, ίσως κατεδάφισες έναν τοίχο. Το τι ήταν αυτό που κατέστρεψες δεν έχει σημασία – μόνο το αίσθημα που είχες όταν το έκανες. Εκείνο το αίσθημα της δύναμης. Εκείνο το αίσθημα της ικανοποίησης. Νιώθεις την ελευθερία, σε μια μικρή δόση. Νιώθεις την απόφαση της αυτοπλήρωσής σου. Το σπάσιμο μιας νοοτροπίας που σου υπαγορεύει πως η δημιουργία είναι το μόνο αγαθό πράγμα. Η καταστροφή των φραγμάτων. Νιώθεις την ικανότητα να είσαι αυτός που θέλεις, αναγνωρίζεις τον εαυτό σου βρισκόμενο σε έντονη αντίθεση με αυτό που όλοι οι υπόλοιποι σου υπαγορεύουν ως ηθικά σωστό. Νιώθεις ο εαυτός σου.

Κατανοείς κάτι εκείνη τη στιγμή – αυτό που επιθυμείς μπορεί μόνο να προκύψει από χαλάσματα και στάχτες. Καταλαβαίνεις πως η καταστροφή είναι αυτοπλήρωσή από μόνη της, αλλά και ότι επίσης επιτρέπει την αυτοπλήρωση στο μέλλον μέσω της καταστροφής εμποδίων.

Καθ' όλη μας τη ζωή μας λένε – «μην αγγίζετε αυτό, αυτό θα το σπάσετε. Αφήστε το εκείνο ήσυχο, είναι παλαιό και όμορφο. Δεν είναι δικό σας.» Και τώρα εγώ λέω σε εσάς σύντροφοι, παρακαλώ σπάστε το. Μην το αφήσετε ήσυχο, έστε εικονοκλάστες και θρυμματίστε το!

Τίποτα δεν είναι τόσο ιερό που να του αξίζει να γλιτώσει από εμάς. Αλλά τι ξέρω εγώ ; Εγώ, ένας έφηβος. Ένας άγριος. Ένας

εικονοκλάστης. Ένας εξεγερσιακός. Αλήθεια, τι ξέρω ;

Γνωρίζω ότι το μόνο που επιθυμώ είναι να είμαι ελεύθερος. Δεν επιθυμώ να ενσωματωθώ στους ρόλους που έχουν σχεδιαστεί να καταπιέζουν. Συνεπώς πολεμάω. Καταστρέφω. Επιτίθεμαι.

Είμαι εδώ να επιβεβαιώσω τον εαυτό μου, και θα τα καταφέρω.

Το αίσθημα που ένιωσες όταν έσπασες το πρώτο σου βάζο, εγώ ζω γι' αυτό. Είμαι εθισμένος σ' αυτό. Εθίστηκα την ημέρα που η αστυνομία μου έριξε με σπρέι πιπεριού. Την ημέρα που έμαθα να αντεπιτίθεμαι. Την ημέρα που έμαθα ότι όχι μόνο χρειαζόταν αντίσταση, αλλά θα μπορούσα εγώ να είμαι αυτή!

Οπότε, η εναντίωσή μου βρίσκεται στην καταστροφή. Μαζί με τον Renzo Novatore, διακηρύττω: «Κάθε κοινωνία που θα οικοδομήσετε θα έχει τα όριά της. Και έξω από τα όρια κάθε κοινωνίας, ανυπότακτοι και ηρωικοί αλήτες θα περιφέρονται με τις άγριες και παρθένες σκέψεις τους σχεδιάζοντας ακόμα νέα και φρικτά ξεσπάσματα εξέγερσης».

Είμαι ένας ακούραστος αλήτης. Και έτσι ετοιμάζομαι. Σχεδιάζω. Σκέφτομαι.

Κουράστηκα να βλέπω έναν αδρανή κόσμο να αναμένει μια επανάσταση. Οπότε ξεκινώ τη δική μου, διαρκή εξέγερση! Θα συνεχίσω για καιρό αφότου επιτευχθεί ο κομμουνισμός ή οποιοδήποτε άλλο σύστημα, διότι αγωνίζομαι για ένα κόσμο χωρίς συστήματα. Αγωνίζομαι για έναν ταραχώδη κόσμο, στον οποίο οι άνθρωποι έχουν τη δυνατότητα να πραγματώνονται πλήρως και συνεπώς να είναι αληθινά μοναδικοί.

Και η καταστροφή είναι τότε ο τρόπος να χαλαρώσουν οι δομές, είναι ο τρόπος της αυτοπλήρωσης, ο τρόπος να καθορίσεις πραγματικά το μέλλον σου.

Επιθυμώ να δω έναν κόσμο γεμάτο με την αυτοεπιβεβαίωση των ατομικότητων, γεμάτο με την καταστροφική δύναμη που γέμισε τις καρδιές μας με την αίσθηση της αυτοπλήρωσης. Θα ήθελα να δω εικονοκλάστες να περιπλανούνται στη γη, αναζητώντας νέα πράγματα να διαλύσουν!

Και η υπόσχεσή μου σε όλους τους – θα είμαι πάντα ανάμεσά σας. Και ακόμη κι ένα άτομο διαβάσει το παρόν και κατανοήσει την αλήθεια πίσω από τη δική μας καταστροφή, τη φιλοσοφία πίσω από την επιθετική μας πράξη, και κατανοήσει το αίσθημα που γέμισε την καρδιά του όταν έσπασε το πρώτο του βάζο, τότε έχουμε ελπίδα, διότι υπάρχουν και άλλοι που επιθυμούν να είναι ελεύθεροι. Άλλοι που επιθυμούν να καταστρέψουν.

Και όταν καταστρέψουμε από που μας καταπιέζει ; Τότε, και μόνον τότε, μπορούμε να είμαστε ελεύθεροι. Τότε μόνο μπορούμε να δείξουμε τους πραγματικούς μας εαυτούς, μπορούμε αλήθεια να είμαστε ατομικότητες, μπορούμε όντως να είμαστε ανοιχτά μοναδικοί. Μέχρι τώρα, η μοναδικότητά μας μπορεί μόνο να οριστεί από αυτό ή εκείνο το χαρακτηριστικό το οποίο επιλέγουμε για να ορίσουμε τον εαυτό μας, αντί να ριχτούμε ελεύθεροι στον κόσμο και να ανακαλύψουμε που θα φτάσουμε. Οι ατομικότητες δεν δύνανται να οριστούν αφού είναι πάντα κάτι το νέο, και καμία δεν είναι αντίγραφο καμίας άλλης. Επομένως, επιτιθέμεθα και σε αυτό επίσης – στην ιδέα ότι πρέπει να οριστούμε. Σκεφτείτε αυτό που είπε κάποτε ο Noam Chomsky: «ο έξυπνος τρόπος να κρατήσει κανείς τους ανθρώπους παθητικούς είναι να περιορίσει αυστηρά το φάσμα των αποδεκτών γνώμων, αλλά να επιτρέψει μια πολύ ζωηρή συζήτηση εντός αυτού του φάσματος». Θα το άλλαζα αυτό λέγοντας ότι ο έξυπνος τρόπος να κρατήσει κανείς τους ανθρώπους καταπιεσμένους είναι να περιορίσει αυστηρά τις γνώμες τους στο ποιοι μπορεί να είναι, αλλά να τους επιτρέψει τον λυσσαλέο αγώνα ώστε να βρουν την επιλογή που τους ορίζει καλύτερα.

Ας πάψουμε να οριζόμαστε!

Και το κλειδί σε αυτή την ελευθερία που έρχεται με την παύση του ορισμού είναι η καταστροφή.

Η ελευθερία δεν προκύπτει από τη δημιουργία – η δημιουργία εντείνει ρόλους και δημιουργεί την ιδέα ότι το δημιούργημα πρέπει κατά κάποιον τρόπο να σωθεί. Η καταστροφή μόνο αφήνει κενό χώρο προς χρήση καθ' οποιονδήποτε τρόπο ταιριάζει στον καθένα.

Η αντίθεσή μου στη δημιουργία, όμως, δε θα πρέπει να ειπωθεί σαν εναντίωση σε τέχνες όπως η ζωγραφική και η γλυπτική, ούτε θα πρέπει να λαμβάνεται ως αντίθεση στην κατοχή πραγμάτων που σε ευχαριστούν. Αυτά είναι διαφορετικά από πράγματα όπως πόλεις και φάρμες, αφού δε μας επιβάλλουν ρόλους και δεν υποστηρίζουν τον πολιτισμό.

Οπότε, γιατί είμαστε ανέκαθεν στραμμένοι μακριά από το μονοπάτι της καταστροφής ; Γιατί να μην καταστρέψουμε ;

Και τέλος, προτείνω αυτό που έχω πει σε όλη την έκταση αυτού του δοκιμίου – την ιδέα του φιλοκλαστικισμού: την τάση της καταστροφής. Φυσικά, αυτό συνεπάγεται περισσότερα από την αγάπη να σπάζ μαλακίες (το οποίο δεν είναι κακό πράγμα), αλλά επίσης και τη συνειδητοποίηση της καταστροφής και τη σχέση της με την αυτοπλήρωση. Όπως είπα προηγουμένως, η καταστροφή είναι από μόνη της μια πράξη αυτοπλήρωσης, αλλά επίσης ανοίγει τη δυνατότητα άλλων ευκαιριών. Με αυτόν τον τρόπο, η καταστροφή είναι η πλέον ολοκληρωμένη μορφή της αυτοπλήρωσης.

Ωστόσο, αυτό μπορεί να σε οδηγήσει σε ένα ανησυχητικό συμπέρασμα, εάν δεν κατανοήσεις τι σημαίνει η αυτοπλήρωση. Μπορεί να καταλήξεις στο συμπέρασμα πως μπορείς να χρησιμοποιήσεις τον φιλοκλαστικισμό για να δικαιολογήσεις τους γαμημένους ανθρώπους. Αλλά θα έκανες λάθος. Η αυτοπλήρωση είναι ελευθερία και όπως αναφέρει και η Αόρατη Επιτροπή στο «Η

εξέγερση που έρχεται», η ελευθερία είναι «η πρακτική ικανότητα να δουλέψουμε (πάνω στις σχέσεις μας), να προχωρήσουμε στο χώρο τους, να τις δημιουργήσουμε ή να τις διαλύσουμε». Αυτό σημαίνει ότι δεν μπορούμε να αντέξουμε να δομήσουμε κρυσταλλοποιημένους ρόλους εάν επιθυμούμε να είμαστε ελεύθεροι, αφού δε θα μπορούμε να εργαστούμε πάνω στις σχέσεις μας. Όταν απλώς γαμάς ανθρώπους, τους επιβάλλεις ένα ρόλο, υποτάσσοντάς τους σε μια βούληση όπως σε βολεύει. Και ξαφνικά, η ικανότητά σου να είσαι ελεύθερος χάνεται, διότι δημιουργείς ρόλους για τον εαυτό σου, οι οποίοι κρυσταλλώνονται. Χάνεις την ικανότητα να αντιδράς με τρόπους που θα προτιμούσες να το κάνεις, να εργαστείς πάνω στις σχέσεις σου, διότι διαδραματίζεις τώρα το ρόλο του υποδουλωτή, και έως ώτου πάψεις τη σχέση εκείνη της υποδούλωσης, δεν μπορείς να είσαι ελεύθερος. Θα είσαι αναγκασμένος να αλληλεπιδράς με ανθρώπους σαν υποδουλωτής, αντί να αλληλεπιδράς μαζί τους με τρόπο τέτοιο που να αντιπροσωπεύει εσένα.

Δεν περιμένω από κανέναν να υιοθετήσει αυτή τη θέση, αφού είναι μια θέση δύσκολη να τη δεχτεί κανείς. Αλλά επιτρέψτε μου να σας ενθαρρύνω να κάνετε κάτι – βγείτε έξω αυτή τη στιγμή, και πάρτε κάτι που θεωρείτε υπερβολικά σημαντικό ώστε να καταστραφεί, και κάντε ακριβώς αυτό. Μάθετε να θυμάστε εκείνο το αίσθημα, εκείνο το αίσθημα της αυτοπλήρωσης, και εθιστείτε, γίνετε φιλοκλαστικοί!

Echo

Μετάφραση: Niger Lupus Negationis

Δημοσίευση: Nigrum Inferno

Η ομάδα συγγένειας

Ανώνυμο κείμενο γραμμένο το 2001

Σε αντίθεση μ'αυτό που πιστεύεται συνήθως, η συγγένεια μεταξύ συντρόφων δε βασίζεται στη συμπάθεια ή στο συναίσθημα. Το να έχεις συγγένεια σημαίνει να γνωρίζεις τον άλλο, να ξέρεις πώς σκέφτεται σε σχέση με κοινωνικά ζητήματα και πώς θεωρεί ότι μπορεί να παρέμβει στην κοινωνική σύγκρουση. Αυτή η εμπάθυνση της γνωριμίας μεταξύ συντρόφων, είναι μια παράμετρος που συχνά αμελείται, παρεμποδίζοντας την αποτελεσματική δράση.

Ένα από τα δυσκολότερα προβλήματα που έπρεπε να αντιμετωπίσουν οι αναρχικοί στο πέρας της ιστορίας, είναι το ποιά μορφή οργάνωσης να υιοθετήσουν στον αγώνα.

Στα δύο άκρα του φάσματος βρίσκουμε, από τη μία τους ατομικιστές, οι οποίοι αρνούνται οποιαδήποτε μορφή σταθερής σχέσης· απ'την άλλη, εκείνους που στηρίζουν μια σταθερή οργάνωση που λειτουργεί βάσει ενός προγράμματος, καθορισμένου τη στιγμή της σύνθεσής του.

Και οι δύο αυτές μορφές που σκιαγραφούνται εδώ, φέρουν χαρακτηριστικά που επιδέχονται κριτικής, από μια εξεγερτική σκοπιά.

Στην πραγματικότητα, όταν οι ατομικιστές διαχωρίζονται και χτυπούν τον ταξικό εχθρό, βρίσκονται ορισμένες φορές πολύ πιο μπροστά απ'ό,τι βρίσκεται ο πιο μαχητικός αυτών που συγκροτούν την τάξη της εποχής, και η δράση τους δε γίνεται κατανοητή. Αντίθετα, αυτοί που υποστηρίζουν την ανάγκη μιας σταθερής οργάνωσης, συχνά περιμένουν μέχρι να υπάρξει ένας αξιοσημείωτος αριθμός εξεγερμένων, υποδεικνύοντας το πώς και το πότε να χτυπηθεί ο ταξικός εχθρός. Οι πρώτοι φέρουν εις πέρας ενέργειες που καταλήγουν να προηγούνται κατά πολύ του επιπέδου του αγώνα, οι τελευταίοι καταλήγουν να μένουν πολύ πίσω.

Μια από τις αιτίες αυτής της ανεπάρκειας είναι, κατά τη γνώμη μας, η έλλειψη προοπτικής.

Σαφέστατα, κανείς δε διαθέτει μια σίγουρη συνταγή που να μην περιέχει ελαττώματα, είμαστε, ωστόσο, σε θέση να καταδείξουμε τους περιορισμούς που εντοπίζουμε σε συγκεκριμένα είδη οργάνωσης, και να υποδείξουμε πιθανές εναλλακτικές.

Μία εξ'αυτών είναι οι γνωστές «ομάδες συγγένειας».

Ο όρος χρήζει μιας κάποιας εξήγησης.

Η συγγένεια μπερδεύεται με το συναίσθημα. Παρ'όλο που δεν είναι ξεκάθαρα διαχωρισμένοι, οι δύο όροι δε θά'πρεπε να θεωρούνται συνώνυμοι. Είναι δυνατό να υπάρχουν σύντροφοι με τους οποίους θεωρούμε πως υπάρχει συγγένεια, αλλά που δε συμπαθούμε, και το αντίστροφο.

Βασικά, το να έχεις συγγένεια με κάποιο σύντροφο σημαίνει να τον γνωρίζεις, να έχεις δημιουργήσει μια βαθιά γνωριμία μαζί του/της. Όσο η γνωριμία αυτή μεγαλώνει, η συγγένεια μπορεί να αυξάνεται, στο βαθμό που θα είναι πιθανή η διεξαγωγή δράσεων από κοινού, μπορεί, όμως, και να εξαφανιστεί, σε βαθμό που να γίνει το τελευταίο πρακτικά αδύνατο.

Το να γνωρίσεις τον άλλον αποτελεί μια ατέρμονη διαδικασία, η οποία μπορεί να σταματήσει σε οποιοδήποτε στάδιο, σύμφωνα με συνθήκες και τις στοχεύσεις που επιθυμείς να πετύχεις μ'αυτόν. Έτσι, λοιπόν, θα μπορούσε κάποιος να έχει συγγένεια, σε βαθμό που θα κάνει ορισμένα πράγματα, ενώ κάποια άλλα όχι. Γίνεται σαφές πως όταν κάποιος μιλάει περί γνώσης (του άλλου), αυτό δε σημαίνει απαραίτητα να συζητιούνται τα προσωπικά προβλήματα του καθενός, παρ'όλο που αυτά μπορεί να παίξουν σημαντικό ρόλο όταν παρεμβαίνουν στη διαδικασία εμβάθυνσης της γνωριμίας του άλλου.

Υπό αυτήν την έννοια, το να γνωρίζεις τον άλλο δε σημαίνει απαραίτητα το να έχεις μια στενή σχέση. Αυτό που είναι απαραίτητο να γνωρίζεις είναι το πώς σκέφτεται ο σύντροφος όσον αφορά τα κοινωνικά προβλήματα τα οποία καλείται να αντιμετωπίσει ο ταξικός αγώνας, με ποιό τρόπο θεωρεί ότι μπορεί να παρέμβει, τί μεθόδους νομίζει ότι θα έπρεπε να χρησιμοποιούνται στις εκάστοτε δεδομένες καταστάσεις, κλπ.

Το πρώτο βήμα της εμβάθυνσης της γνωριμίας μεταξύ συντρόφων, είναι η συζήτηση. Είναι προτιμότερο το να έχεις ένα ξεκάθαρο σκεπτικό, όπως για παράδειγμα κάτι γραπτό, έτσι ώστε τα διάφορα προβλήματα να εξελίσσονται ομαλά.

Απ'τη στιγμή που θα αποσαφηνιστούν τα στοιχειώδη, η ομάδα ή οι ομάδες συγγένειας έχουν, πρακτικά, διαμορφωθεί. Η εμβάθυνση στη γνωριμία μεταξύ συντρόφων συνεχίζεται σε συνδυασμό με τη δράση τους ως ομάδα, και την αντιμετώπισή τους ως προς την πραγματικότητα στο σύνολό της. Όσο λαμβάνει χώρα αυτή η διαδικασία, η γνωριμία τους συχνά διευρύνεται και αναδύονται συχνά στενοί δεσμοί μεταξύ των συντρόφων. Αυτό είναι, ωστόσο, μια συνέπεια της συγγένειας, όχι ο πρωταρχικός της στόχος.

Συμβαίνει, συχνά, σύντροφοι να χειρίζονται τα πράγματα με άλλο τρόπο, ξεκινώντας κάποιο είδος δραστηριότητας και φτάνοντας σταδιακά στις απαραίτητες αποσαφηνίσεις μόνο προς το τέλος, χωρίς να έχουν ποτέ αξιολογήσει το βαθμό συγγένειας που απαιτείται για να κάνουν μαζί το παραμικρό. Τα πράγματα αφήνονται στην τύχη, σα να αναδύθηκε αυτόματα από την ομάδα κάποιο είδος ξεκαθαρίσματος, με τη διαμόρφωσή της. Αυτό, βέβαια, δε συμβαίνει: η ομάδα είτε παραμένει στάσιμη γιατί δεν υπάρχει ξεκάθαρος δρόμος για ν'ακολουθήσει, είτε ακολουθεί την τάση του συντρόφου ή των συντρόφων που έχουν τις πιο σαφείς ιδέες, ως προς το τί θέλουν να κάνουν, ενώ οι άλλοι επιτρέπουν στον εαυτό τους να ακολουθούν, συχνά με σχετικό ενθουσιασμό ή και πραγματική συμμετοχή.

Η ομάδα συγγένειας απ'την άλλη, θεωρεί ότι έχει τεράστιες δυνατότητες και κατευθύνεται απευθείας προς τη δράση, βασιζόμενη όχι στην ποσότητα των οπαδών της, αλλά στην ποιοτική δύναμη ενός αριθμού ατομικότητων που δουλεύουν μαζί στο σχεδιασμό (projectuality) ότι αναπτύσσονται από κοινού όσο προχωράνε μαζί.

Από μια συγκεκριμένη δομή του αναρχικού κινήματος που μπορεί να είναι (η ομάδα συγγένειας), και ολόκληρου του τόξου δραστηριοτήτων που αυτό παρουσιάζει – προπαγάνδα, άμεση δράση, δημιουργία κειμένων, δράση εντός μιας άτυπης οργάνωσης – μπορεί, επίσης, να είναι εξωστρεφής προς την κατεύθυνση της διαμόρφωσης ενός πυρήνα ή κάποιας άλλης μαζικής δομής και να παρεμβαίνει, έτσι, πιο αποτελεσματικά στις κοινωνικές συγκρούσεις.

Η πρώτη από μια σειρά μεταφράσεων σχετικά στις ομάδες συγγένειας από τον Κύκλο Ατομικιστών Αναρχικών

Μετάφραση: Κύκλος Ατομικιστών Αναρχικών

“Φυλακές” του Biófilo Panclasta

(Απάντηση του Biófilo Panclasta στον B. Rosales de la Rosa.)

Η συμπάθεια που τόσο όμορφα εκφράσατε, ήρθε για να παρηγορήσει το πνεύμα μου μέσα σ’αυτήν την λυπητερή μοναξιά του φυλακισμένου.

Δεν ήταν, όμως, η μοναξιά των πραγμάτων που τον βύθισαν σε διαρκείς και νοσταλγικούς στοχασμούς.

Ήταν η μοναξιά της σκέψης.

Το να θεωρείς τον εαυτό σου υπερασπιστή, χωρίς να υπάρχει κάποιος να υπερασπιστείς.

Έναν απελευθερωτή που δεν απελευθέρωσε κανέναν.

Έναν άνθρωπο εγκάρδιο, ανάμεσα σε άκαρδα όντα.

Το να νιώθεις μόνος, σημαίνει να νιώθεις άχρηστος.

Έτσι, λοιπόν, το γράμμα σου με υπερβαίνει με έναν πολύ ανώτερο τρόπο, αυτόν της αδελφικής παρηγοριάς που μοιράζεται συνήθως σε περιόδους κακοτυχίας.

Τα δεινά μου έχουν μια δόση μεγαλείου.

Δεν είμαι εγώ που υποφέρω· είναι η ζώσα και δυστυχισμένη ανθρωπότητα που ζωγραφίζει πάνω στο συνετό καμβά της ψυχής μου όλα τα δεινά της δικής της ακατάληπτης δυστυχίας.

Δεν είμαι μόνος μου σ’αυτή τη φυλακή.

Αν φοβάμαι, είναι γιατί ξέρουν πως τα λόγια μου, όπως τα

θαυματουργά φάρμακα ενός γιατρού της ψυχής, μπορούν να απομακρύνουν από τα μάτια των προκατειλημμένων το πέπλο που τα καλύπτει και που τους κρατάει στη γη των «σκοτεινών βαρβάρων».

Η καταδίκη βρίσκεται στο φόβο.

Κι εγώ που δε μπορώ να διδάξω και να κηρύξω τίποτα, φοβάμαι όπως η *«πυγολαμπίδα που πετάει μακριά απ'το φώς, φέροντας το φώς, φωτίζω τις ίδιες σκιές τις οποίες αναζητώ»*.

Για'μένα, η φυλακή δε μπορεί να υπάρξει.

Όπως κάθε τυραννία, βρίσκεται μόνο μέσα στην καρδιά των σκλάβων.

Θεωρώ τους φύλακές μου όντα προϊστορικά. Και τους περιφρονώ.

Είναι υπερβολικά άνθρωποι!

Δεν είμαι συνηθισμένος να κάνω την αιλουροειδή τρέλα λογική και αφήνω την απόδειξή της στην αυτοκρατορία της δύναμης· η δύναμη είναι η λογική των θηρίων.

Ως τέτοιο, ακόμα και πίσω από τους τοίχους πιστεύω σ'εμένα και είμαι λεύτερος.

Λεύτερος, λεύτερος όπως η σκέψη μου, ούτε απεριόριστη, ούτε αμέθεκτη.

Και όσο αυτή η σκέψη είναι η γλώσσα της ψυχής μας, στέλνω από δω, σ'εσάς, σ'εκείνο το μέρος, όλο το φυσικό πλούτο του προκλημένου συναισθήματός μου, σαν αφιέρωση αμοιβαιότητας στο βωμό της αγάπης, που ο θεός της Αρμονίας ανεγέρθηκε.

Αγωνιζόμαστε, αλλά αγωνιζόμαστε όπως ο Προμηθέας, να είμαστε
το ξεκίνημα...

Αγωνιζόμαστε ενάντια στο θάνατο, αυτόν το Χριστιανισμό της ζωής.

Αφήστε μας να ζήσουμε.

Για τη ζωή και μαζί μ'αυτήν.

Για την τέχνη και την ελευθερία.

Είναι ένα μονοπάτι.

Αφήστε μας να ζήσουμε για'μας.

Κι αφήστε μας να ενωθούμε, ναι, αφήστε μας να ενωθούμε ενάντια
σε κάθετί αδύναμο, κάθετί μικρό, κάθετί φριχτό.

Το να είσαι Χριστιανός, σημαίνει να νικιέσαι.

Αφήστε μας να είμαστε εραστές της ζωής.

Αφήστε μας να είμαστε δυνατοί. Σαν το κρύσταλλο. Φώς και
σκληρότητα, σκληρότητα και φώς.

Και ας μάθουν κι οι άλλοι.

Χωρίς εμάς να διδάσκουμε. Το να είσαι δάσκαλος, σημαίνει να είσαι
τύραννος. Ν'αφήνεις τη σκέψη απ'έξω, όπως το κρέας.

Να μην έχουμε καθήκοντα. Αφήστε τα αυτά για τους ηθικιστές.

Εμείς, μόνοι μας, ανάμεσα σ'αυτούς που πορεύονται μόνοι, αφήστε
τον κάθε έναν από μας να τραβήξει το δρόμο του· ο ίδιος· κάνοντας
τη ζωή εντονότερη, αυξάνοντας την απόλαυση, νιώθοντας την

ύπαρξη...

Ζώντας.

Για τον άνθρωπο δεν είναι η γέννηση αλλά η ζωή.

Και η ζωή δεν είναι δεινό.

Γιατί η ζωή είναι όμορφη!

Μπορεί να είναι όμορφη!

Αφήστε μας να την κάνουμε όμορφη!

Να είμαστε εραστές της ζωής!

Αφήστε μας να είμαστε τέτοιοι!

Χαιρετισμούς!

Biófilo Panclasta.

Αστυνομικό Τμήμα Barranquilla, 19 Απριλίου, 1910.

Μετάφραση: Κύκλος Ατομικιστών Αναρχικών

“Μπάτσοι, Γουρούνια, Δημοσιογράφοι”:
Πληροφόρηση με σκοπό την Υπακοή?”
από τις εκδόσεις Venomous Butterfly

Ο δημοσιογράφος είναι πάντα ο καλύτερος φίλος εκείνων που κατέχουν την εξουσία και των μπάτσων. Είναι εκείνος, που προετοιμάζει το έδαφος για αυτούς, που αποσιωπά τη βία τους και που είναι πάντα έτοιμος να τη δικαιολογήσει, που δημοσιεύει τις αχρειότητές τους και τους χειροκροτάει ή που τους ασκεί κριτική, ώστε να μπορέσουν χτυπήσουν καλύτερα την επόμενη φορά.

Οφείλεται στους δημοσιογράφους το γεγονός ότι έχουμε γίνει τόσο αδύναμοι, φοβισμένοι και διασπασμένοι, που δεν είμαστε ικανοί να αντιδράσουμε στην καθημερινή καταπίεση και τον ασφυκτικό έλεγχο της ύπαρξής μας. Οι τηλεοπτικές ειδήσεις ορίζουν όποιον εξεγείρεται -ενάντια στον πόλεμο, ενάντια στην εκμετάλλευση, ενάντια στις όλο και πιο επικίνδυνες και μοχθηρές συνθήκες διαβίωσης- ως τρομοκράτη, ως ένα άτομο που αποτελεί απειλή για όλους. Είναι από τις σελίδες των εφημερίδων, απ’ όπου η οργή των εκμεταλλευόμενων ωθείται στις ύπουλες αγκάλες των κομμάτων και των σωματείων, τα οποία μέχρι χτες διαχειριζόνταν την εκμετάλλευση μας και τα οποία σήμερα θα ήθελαν να διαχειριστούν τη διαμαρτυρία μας.

Οι δημοσιογράφοι είναι εχθροί κάθε εκμεταλλευόμενου, που δε θέλει πλέον να είναι τέτοιος, κάθε σκλάβου που θέλει να απελευθερωθεί, κάθε αδύναμου που θέλει να πάρει μια ανάσα.

Από τη ρητορική περί “ελευθερίας της πληροφορίας”, από το μύθο του ελεύθερου και ανεξάρτητου ρεπόρτερ, που εκθέτει με την πένα του τους ισχυρούς και αποκυρήσσει τις πράξεις τους, δεν έχει μείνει τίποτα παρά κούφια λόγια. Ο δημοσιογράφος είναι απλά ένα ενεργούμενο, ένα κεντρικό γρανάζι, γύρω από το οποίο γυρίζει η μηχανή της πληροφορίας. Η στενή τους συνεργασία με τα κεντρικά της αστυνομίας, η αναπόφευκτη εξάρτησή τους από όλα τα μπλοκ εξουσίας, στην πραγματικότητα, τους θέτει

εναντίον όλων όσων δεν κατέχουν εξουσία. Ακόμα και αν κάποιος άνοιγε λίγο χώρο για την αλήθεια σε μια εφημερίδα, θα πνιγόταν στη θάλασσα κοινοτυπιών και ψεμάτων, που τη γεμίζουν. Ο παραλογισμός του παραλογισμού, θα ήταν σαν να προσπαθούσε να εκφράσει κάποιες εξεγερτικές σκέψεις σε έναν ασύρματο.

Μια αλεστική μηχανή πληροφοριών, κατασκευασμένη για να δημιουργεί συναίνεση και να διατηρεί την κοινωνική ειρήνη, που χειραγωγεί τις μεγαλύτερες αδυναμίες μας και τους χειρότερους φόβους μας.

Ο Τύπος ενσαρκώνει για τους αναγνώστες τους την υλοποίηση μιας ελπίδας: πως υπάρχουν εκείνοι που προβλέπουν και έτσι, τα πάντα ακολουθούν το σωστό δρόμο. Είναι ταυτόχρονα πληροφορία και κρίση. Είναι ακόμα ένα εργαλείο ενάντια στην ανία, ικανό να παρηγορεί ακόμα και αν δεν καταφέρνει να συγκεντρώσει τίποτα κατανοητό από τον περιβάλλοντα κόσμο. Η επιθυμία, που έχουν πολλοί αναγνώστες, για έναν καθαρό, εύτακτο κόσμο, μέσα στον οποίο μπορεί κανείς να νιώσει άνετα -αυτό ψάχνουν και βρίσκουν στις σελίδες των εφημερίδων- εμπεριέχει, επίσης, το άγχος για αυτόν τον κόσμο, που φαντάζει ακατανόητος χωρίς τη βοήθεια των άλλων.

Χάρης στην εξουσία της, η εφημερίδα ανακουφίζει τον αναγνώστη από την αναγκαιότητα του να τακτοποιεί, να διυλίζει και να αποτιμά τα γεγονότα. Παρέχοντας στον αναγνώστη καταγραφές των γεγονότων που έχουν συμβεί, οι οποίες έχουν ήδη συνταχθεί και σχολιαστεί με έναν συνθετικό και ασφαλή τρόπο, ο Τύπος προσφέρει την παρηγορητική σιγουριά πως κάποιος βρίσκεται σε θέση να αντιμετωπίσει και να καταλάβει την πραγματικότητα, ώστε να νιώσει κομμάτι αυτού του κόσμου.

Ακόμα και τα ρεπορτάζ, που είναι αφιερωμένα στις “αληθινές ιστορίες”, στα μικρά πράγματα, έχουν ένα νόημα: δίνουν στους αναγνώστες την αίσθηση ότι μιλούν για τους ανθρώπους, για την ανθρώπινη μοίρα, για τα προβλήματα ανδρών και γυναικών, που

είναι ακριβώς σαν κι αυτούς. Και κάποιος μπορεί ήρεμα να βασιστεί σε μια εφημερίδα, που δείχνει τόσο ενδιαφέρον για την ανθρώπινη πλευρά. Ο Τύπος εμφανίζεται ως μια καλή συντροφιά, που είναι πάντα εκεί όταν χρειάζεται, καταφέρνοντας να κρύψει τη μεγάλη δύναμη πειθούς, την οποία φέρει. Αυτό που ξεχωρίζει πάντα, είναι η ζήτηση/ απαίτηση των αναγνωστών για εργαλεία χρήσιμα για την κατανόηση της κοινωνίας, στην οποία ζουν, η οποία γίνεται απαραίτητως όλο και πιο αφηρημένη, οδηγώντας τα γεγονότα πίσω στο άτομο και τη μοίρα του από κοινού με την επιθυμία διατήρησης σημείων ταυτοποίησης και προβολής, στα οποία μπορούν τελικά να ξεφορτώσουν τις προσωπικές τους ανησυχίες και τα προσωπικά τους προβλήματα.

Αυτός είναι ένας προσωπικός, βαθύς μηχανισμός, που διαμορφώνει την κοινή γνώμη, που επηρεάζει, που δημιουργεί τις συζητήσεις εκατομμυρίων ανθρώπων. Οι εφημερίδες χτίζουν τη δύναμή τους πάνω σ' αυτό, συνδεδεμένες στενά με τα συμφέροντα της εξουσίας.

- Πιασμένοι στον ιστό της εξαπάτησης – Οι αναρχικοί και τα ΜΜΕ

*Μετάφραση: Inter Arma
Πηγή: 325*

“Όχι μόνο ενάντια στη φυλακή, αλλά ενάντια και στον εγκλεισμό κάθε έμβριου όντος” του Gianluca Iacovacci

Συνεισφορά στο πρώτο τεύχος του εντύπου Croce Nera Anarchica - Σεπτέμβριος 2014

Θα ήθελα να ξεκινήσω με μια γρήγορη ανάλυση για την καταστολή, τις λειτουργίες της και τις εφαρμογές της και στη συνέχεια, να μιλήσω με έναν αποτελεσματικό τρόπο για τη δική μου άποψη πάνω στα πράγματα. Συχνά, προτιμώ να πηγαίνω στη ρίζα της συζήτησης ή κάθε άλλης κατάστασης.

Σε αυτήν την περίπτωση, θέλω, με περίσκεψη, να αποφύγω εντελώς την κοινωνικο/πολιτική κουβέντα -ακόμα και αν είναι ριζοσπαστική- περί φυλακής και να επικεντρωθώ άμεσα στη λογική του εγκλεισμού έμβριων όντων -όποια μορφή και αν αυτός παίρνει- και στη λογική του “δικαίου” και την τυπικότητά του.

Όσον αφορά τη θέση μου σχετικά με την υπόθεση, για την οποία βρίσκομαι στη φυλακή, όλα έχουν ήδη ειπωθεί στη δεύτερη συνεισφορά μου, που είχε δημοσιευτεί στο τεύχος του Ιανουαρίου του εντύπου “La Miccia” και υποθέτω και στις ιστοσελίδες αντιπληροφόρησης.

Θα απέχω από τη διεύρυνση αυτού του γραπτού διαλόγου, ώστε να αποφύγω επαναλήψεις. Μπορείτε να διαβάσετε -αν θέλετε- μια αποσπασματική μου άποψη πάνω στον αγώνα και την αντίσταση στο πρώτο δημοσιευμένο μου κείμενο, “Πόλεμος στις Μηχανές”, επομένως, θα ήθελα να περιορίσω προσωρινά τον διάλογο σε έναν συγκεκριμένο δρόμο, τον εγκλεισμό που έχει τις ρίζες του στον σπισισμό, τον πολιτισμό και την κανονικοποίηση των αγώνων, έχοντας πάντα με πολλή προσοχή υπόψιν μου τη μοναδικότητα των περιεχομένων στη σύγκρουση με το υπάρχον.

Τελευταία, τα κατασταλτικά κύματα-γενικά εναντίον των αναρχικών- συμβαίνουν συχνά στις “νεκρές” περιόδους των στρατηγικών των λεγόμενων αντι-τρομοκρατικών μηχανισμών. Αυτές οι επιχειρησιακές τακτικές, σε συνδυασμό με τον κατασταλτικό τους στόχο, χρησιμοποιούνται για να κατασκευάσουν μιντιακά γεγονότα -που εμπεριέχουν ψεύτικες κατηγορίες- και για να διαχέουν την αίσθηση ενός μόνιμου τρομοκρατικού κινδύνου, απηχώντας τα αιθιαλή “*anni di riombo*” (Μολυβένια Χρόνια: Περίοδος της Ιταλικής ιστορίας με έντονο πολιτικό αναβρασμό και αντάρτικο πόλης, από τη δεκαετία του ’70 μέχρι τις αρχές της δεκαετίας του ’80 – σ.τ.μ.), πράκτορες, εξτρεμιστικές παρυφές και ποιοτικά άλματα.

Εκείνο, που θέλουν να θολώσουν, είναι ένα πραγματικό επίπεδο σύγκρουσης και σκληρής αντίστασης στο κράτος, στα ολέθρια τέρατά του και τα εξουσιαστικά του θεμέλια. Μια επίθεση με πολλά περιεχόμενα αγώνα, ατομική επίσης, για την πραγματική και φυσική συνεισφορά στοιχείων μακριά από τον επίσημο και κρατικό έλεγχο, ο οποίος αντιθέτως ενυπάρχει στην πλειοψηφία των κοινωνικο/πολιτικών κινημάτων, ιδιαίτερα του παρελθόντος, και που για αυτό το λόγο χτυπώνται άγρια με βάση παλιές κατηγορίες, που δεν έχουν ειρμό και λογική, και που δεν καταδικάζονται μόνο για λόγους γραφειοκρατικής λεπτολογείας περί μη εφαρμοστικότητας.

Μιλώ για τις επιβαρυντικές διατάξεις όπως του 270bis, οι οποίες συνεπάγονται έως και είκοσι και πλέον χρόνια φυλακή και εφαρμόζονται στην περίπτωση των συλλήψεων για γενικά πολιτικούς λόγους. Ανεξάρτητα από τη συγκεκριμένη κατάσταση, για την οποία κατηγορείσαι, γίνεται απλώς ένα μεσολαβητικό επιβαρυντικό στοιχείο, χρήσιμο για την επιμήκυνση της προληπτικής κράτησης (βλέπε την περίπτωση “*Ardire*”, για παράδειγμα).

Κάθε φορά που αυτού του είδους το κατηγορητικό τσίρκο καταρρέει, ο Κύριος και η Κυρία Εισαγγελέας απλά νίπτουν τις χείρας τους, πιθανότατα αφού ένας χρόνος “προληπτικής” φυλάκισης έχει πάρει ένα κομμάτι από τη ζωή σου, που κανείς

δεν πρόκειται να στο ξαναδώσει πίσω. Ως επιπρόσθετα όπλα καταπίεσης του κράτους, έχουμε τις κατηγορίες της “καταστροφής και λεηλασίας”, οι οποίες εφαρμόζονταν για υπερβολικά μεγάλο χρονικό διάστημα σχεδόν σε κάθε περίπτωση συγκρούσεων στον δρόμο και την επιβαρυντική χρήση της κατηγορίας για τρομοκρατία - αυτό είναι πάντα στη μόδα σε κάθε περίπτωση.

Θέλω να ανοίξω μια σημαντική παρένθεση σχετικά με την υπόθεση των τεσσάρων συντρόφων, που συνελήφθησαν με την κατηγορία ότι συμμετείχαν σε ένα νυχτερινό σαμποτάζ στο Clarea, σε ένα εργοτάξιο του TAV (τρένο υψηλής ταχύτητας - σ.τ.μ.) και -όπως έτυχε να ακούσω- υποτίθεται ότι είναι ένοχοι για τη θυσία ενός κομπρεσέρ, που άφησε τον εαυτό του να πεθάνει στις φλόγες.

Στην περίπτωση αυτή, εφαρμόστηκε ο 270sexes, ένας κώδικας, που εγκρίθηκε μετά τις επιθέσεις στο μετρό του Λονδίνου και άλλα παρόμοια περιστατικά. Πολύ σοβαρότερες καταστάσεις από τα γεγονότα στη Val Susa, αλλά δεδομένου ότι δεν είναι σε θέση να συντρίψουν και να χτυπήσουν με έναν βαρύ τρόπο αυτούς που αντιστέκονται στις μεγάλες και μικρές επιβλαβείς δραστηριότητές τους, φρεσκάρουν και χρησιμοποιούν οποιοδήποτε είδος τεχνάσματος, για να δικαιολογήσουν αυτές τις κατηγορίες, με τη γελοιότητα ότι “βλάπτουν την εικόνα της Ιταλίας και της Ευρώπης”, απλώς και μόνο επειδή δεν θέλουν να παραδεχτούν ότι και στην Ιταλία, μερικοί άνθρωποι αντιστέκονται με τη χρήση του σαμποτάζ.

Κλείνω γρήγορα αυτήν την παρένθεση για τη γελοιότητα του νομικισμού στον πολιτισμό της δημοκρατικής τάξης, γιατί διαφορετικά θα με οδηγούσε στο να γράψω επιπλέον σελίδες για τη φαυλότητα.

Σχετικά με τη φυλακή την ίδια, και συγκεκριμένα τις μονάδες Αυστηρής Επιτήρησης, θέλω να πω ότι στο τέλος θα συνειδητοποιήσετε ότι είστε στη σάπια κοιλιά ενός κτήνους, το οποίο είναι σίγουρα μεγαλύτερο, αλλά εξακολουθεί να είναι δυνατόν να το γκρεμίσουμε. Είναι το

ίδιο εκπαιδευτικό μοντέλο, που κατηχεί τα παιδιά ως μελλοντικούς, υποταγμένους σκλάβους, φτιαγμένο από χιλιάδες κανόνες, τυπικές συμπεριφορές και γελοίες και παράδοξες καταστάσεις.

Μερικές φορές, ξεχνάς ακόμα και το πού είσαι, είναι σαν να είσαι σε ένα είδος σουρεαλιστικής φούσκας, συλλογικής και γελοίας, αλλά οι καθημερινές στιγμές ζοφερών σκέψεων όταν είσαι μόνος, βλέποντας ένα κομμάτι του ουρανού και του ορίζοντα πέρα από τα κάγκελα και τις πύλες, σε επαναφέρουν στη σκληρή πραγματικότητα.

Νομίζεις ότι σίγουρα δεν θα έπρεπε να είσαι εκεί που είσαι, αλλά αντ' αυτού, εκεί που μεγάλωσες ή σε μέρη όπου έζησες την ύπαρξή σου στο πλευρό εκείνων, που ήταν πάντα στο πλάι σου.

Αυτές οι μονάδες υψηλής επιτήρησης είναι οι ζωολογικοί κήποι για ανθρώπους, εκτός από το ότι σε κρατάνε απομονωμένο από όλα και όλους, αποσκοπούν στον αφανισμό του αυτοπροσδιορισμού του ατόμου. Δεν βλέπεις τίποτα πέρα από το κελί σου, έναν μικρό διάδρομο και ένα τσιμεντένιο προάυλιο 6 x 6 μέτρων, όπου σε βάζουν να περπατάς σαν τα κατοικίδια ζώα.

Σκεφτείτε τι σημαίνει αυτό, όταν μιλάμε για χρόνια. Πιστεύω ότι μπορείτε να το σκεφτείτε όσο θέλετε, χωρίς να πλησιάσετε καν στην πραγματικότητα. Με την ευκαιρία αυτή, θέλω να δώσω ένα ακόμα σημάδι της άμεσης αλληλεγγύης μου στους Nicola και Alfredo, φυλακισμένους στη Ferrara. Αλληλεγγύη και συννεοχή, την οποία έχω ήδη δείξει προσωπικά, αλλά ίσως δημόσια αποκτά ένα διαφορετικό νόημα. Η ετυμηγορία της ιεράς εξέτασης τους καταδίκασε να περάσουν χρόνια στα κλουβιά ενός υπάρχοντος που πάντα πολεμούσαν, στο οποίο απάντησαν με την αποφασιστικότητα και το θάρρος λίγων και συνεχίζουν να μη δείχνουν καμία μεταμέλεια.

Δεν είμαι εδώ για να υποστηρίξω μια υπαναχώρηση ή να υποκινήσω οποιαδήποτε δραστηριότητα, που θα μου κόστιζε άσκοπα περαιτέρω νομικές διαδικασίες. Αυτό που θέλω να

τονίσω, μιλώντας ξανά για τη φυλακή και την καταπίεση, είναι ότι συχνά υπάρχει ένα πρόβλημα στην αναγνώριση της σύγκρουσης με τη δημοκρατία και τους μηχανισμούς της, χωρίς να λαμβάνονται υπόψιν οι όροι και οι πρακτικές πάλης του καθενός.

Υπάρχει ένα είδος λεγκαλιστικού παρασιτισμού των δικαιωμάτων του πολίτη, που εξαπλώθηκε επίσης και μεταξύ αναρχικών συντρόφων. Προσωπικά, θα προτιμούσα να εξαπλωθεί ένας ιός πραγματικής αντι-πολιτισμικής εχθροπραξίας αντί αυτού του παρασιτισμού των “δικαιωμάτων”.

Στη φυλακή μπορείτε να βάλετε για σάλτσα όλα τα “δικαιώματα” και τις ανέσεις που θέλετε, αλλά θα είναι πάντα ένα πικρό και δηλητηριώδες χάπι για να καταπιείτε.

Προσωπικά, δοκίμασα τη του φανταστικού δικαιώματος, που νομίζουμε ότι έχουμε στο υποσυνείδητο μας, όταν -αφού εξέφρασα με λίγη επιείκεια τη θέση μου για την εχθρότητα και την απέχθεια προς το Κράτος και τους φυσικούς εκπροσώπους του στους διάφορους ψυχολόγους-εκπαιδευτικούς των φυλακών της Regina Coelickλείστηκα για δύο εβδομάδες σε ένα κελί προληπτικής απομόνωσης.

Για εκείνους που -ευτυχώς- δεν έχουν εμπειρία με αυτά τα κελιά, είναι εκεί που κλειδώνουν τα άτομα, που υπάρχει κίνδυνος να αυτοκτονήσουν ή είναι επικίνδυνα για τους εαυτούς τους και τους άλλους. Δεν υπάρχουν ντουλάπια, κουβέρτες, ρούχα και αξεσουάρ, έχεις μια πετσέτα, πάνω στην οποία μπορείς να κοιμηθείς και ένα μικρό σιδερένιο τραπέζι. Έπρεπε να αρνούμαι κάθε μέρα τα αηδιαστικά ψυχοφάρμακά τους και τις θεραπείες τους. Αυτή ήταν η εξαναγκαστική απάντηση της δημοκρατίας και των υπαλλήλων της.

Το να ελευθερώνεις τα μη-ανθρώπινα ζώα από κάθε κλουβί είναι το ίδιο με το να ελευθερώνεις τους ανθρώπους από τα ίδια τα πνευματικά ή φυσικά κλουβιά τους. Η φυλακή είναι επίσης μια κοινωνία και έχει τη μανία της εξημέρωσης των έμβιων όντων, από

κάθε είδος, και αυτό δεν είναι κλισέ. Η πρακτική πλευρά αυτού του είδους της αντίληψης έγκειται στο να καταστρέφεις και να παλεύεις συνεχώς την ορθολογικότητα της λογικής λειτουργίας του κλουβιού, του περιορισμού και της απομόνωσης. Όταν μιλάω για το ακριβές σκεπτικό πίσω από τον περιορισμό σε κλουβιά, δεν νομίζω ότι υπάρχει διαφορά στο να φυλακίζεις ένα πουλί ή έναν πίθηκο ή έναν άνθρωπο. Στη λογική της σπισιστικής κυριαρχίας, δεν υπάρχει τέτοια διάκριση, είναι ίσως η μόνη περίπτωση παράδοξης ισότητας, που όλοι ποθούνε.

Ας σκεφτούμε πως μέχρι το 1840 ήταν κανονική επιχείρηση το να εμπορεύεσαι και να πουλάς ανθρώπους για δούλους, που χρησιμοποιούνταν για την εξόρυξη ορυχείων και για τις εντατικές κτηνοτροφικές μονάδες στις αποικίες. Σίγουρα, τα πράγματα δεν έχουν αλλάξει πολύ τώρα, αλλά υπάρχει ένα χειρότερο παράδειγμα, όταν γύρω στο 1650 οι ευρωπαίοι κατακτητές στην Αμερική καθιέρωσαν ως νόμο την εκτροφή και αναπαραγωγή των δούλων εκεί, επειδή ήταν πιο “συμφέρουσα” από την επίπονη διαδικασία της σύλληψης και της μεταφοράς τους.

Στο τέλος, κάποιος θα μπορούσε να σκεφτεί την κατάκτηση των δικαιωμάτων του πολίτη, σχετικά με τις εγγυήσεις εκείνες, που αποθαρρύνουν κάθε αποφασιστικότητα και στάση σχετικά με την πραγματική κατάσταση της σύγκρουσης με το υπάρχον. Η άμβλυση, το ρουφιάνεμα και η κάλυψη με στις εγγυήσεις της δημοκρατίας συχνά προέρχονται από τη στασιμότητα, που προέρχεται από τους “ωραίους περίπατους” στις διαδηλώσεις και την “αποστασιοποίηση κάποιου” από συγκεκριμένες ενέργειες και πρακτικές επιλογές γενναίων ατόμων, όπως στην περίπτωση που κούτσανε το κάθαρμα των πυρηνικών Adinolfi.

Κάθε μία από αυτές τις εναλλακτικές και αριστερές κοινωνικο-πολιτικές μεθόδους και συνοθυλεύματα δεν κάνει τίποτα παραπάνω από το να τροφοδοτεί ό,τι έχει απομείνει από τη σάπια κοινωνία και το σάπιο Κράτος: τάξη, αστικά και ποινικά δικαιώματα και η ασφάλεια -ή καλύτερα, “καταστολή“-, που

τροφοδοτεί απευθείας το τέρας που ονομάζεται φυλακή.

Για την άγρια Αναρχία

9 Μαρτίου 2014

Gianluca Iacovacci

—

Γράψτε στον σύντροφο και σπάστε την απομόνωση... Να θυμάστε
ότι όλα τα γράμματα ελέγχονται...

Gianluca Iacovacci

CC di Alessandria

Via Casale 50/A

15122 San Michele (AL)

Μετάφραση: Inter Arma

Πηγή: 325

Μεβιστικός Κύκλος - Contra Omnes

Αθήνα, Ιανουάριος 2015